

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Holger Eriksen: Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning
vedtoges dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om foranstaltninger vedrørende blinde og stærkt svagsynede.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1245, fremsættelsen i tidenden sp. 2300).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Lysholt Hansen: I december 1937 afgav vanføreudvalget sin 4. betænkning, der drejede sig om bedring af den håndværksmæssige uddannelse af blinde, og dette udvalg stillede forskellige forslag, bl. a. om at sinkebørn, der var blinde, skulle anbringes i kontrolleret familiepleje, at der skulle oprettes en særlig håndværksskole med erhvervsmæssigt drevne værksteder, at der skulle oprettes et forsøgsværksted for blinde, og endelig at der skulle ansættes en teknisk konsulent ved blindeinstituttet. Selvom disse forslag ikke har kunnet give en blot nogenlunde effektiv løsning af de blindes erhvervsmæssige problemer, er det givet, at forslagene i sig selv har vakt forhåbninger og forventninger hos de blinde.

Til trods for at der nu er gået 20 år, er dog kun forslaget om ansættelse af en teknisk konsulent blevet gennemført. Mit parti er derfor glad for, at socialministeren nu har lagt forslaget til lov om foranstaltninger vedrørende blinde og stærkt svagsynede på folketingets bord og har gjort det så kort efter, at den kommission, der har gennemarbejdet hele problemet omkring de blinde, har afgivet sin betænkning.

Det er jo sådan, at i en tid, hvor der på folketingets dagsorden står de store år-

ganges problem, folkepensionen, skatte-reformen og andre store sager er en ny blindelov kun en lille ting, men derfor ikke noget, der er betydningsløst. Socialministerens forslag er en rammelov, som pålægger ministeren at drage omsorg for, at blinde får tilstrækkelig undervisning, erhvervsmæssig oplæring og støtte i deres bestræbelser for at løse deres beskæftigelsesmæssige, kulturelle og økonomiske problemer.

Det forslag, der er fremsat, appellerer imidlertid ikke så meget til penge-kassen som til hjertelaget, idet der kun er tale om, at statens forpligtelser i forhold til bestående lovgivning udvides på følgende områder: ansættelse af blindekonsulenter, udvidet bistand ved erhvervsvalg og i erhvervs-spørgsmål, statstilskud til erhvervsdrivende blindes indkøb af materialer og til afsætning af deres produkter, større statsstøtte til de såkaldte beskyttede værksteder og endelig nye regler for indberetning af blinde og svagsynede. Da det, der søges gennemført, er en rammelov, hvor statens årlige ydelse fastsættes på bevillingslove, håber jeg, lovforslaget må få en let gang gennem tinget.

Den betænkning, der ligger til grund for ministerens forslag, taler i usædvanlig grad til mennesket eller rettere sagt til medmennesket. Vi læser i denne betænkning, at mellem 5 000 og 6 000 mennesker er helt blinde eller stærkt svagsynede. Det er lige så mange mennesker, som vi finder i byer som Maribo, Frederiksværk eller Ringkøbing. Omkring halvdelen af disse blinde formoder man er over 60 år, og det er jo en oplysning, der ligesom bringer problemet nærmere ind på livet af os alle. Man ved imidlertid ikke bestemt, hvor mange blinde der findes i vort land, der jo ellers i andre henseender er meget vel registreret. Det er nemlig ikke enhver blind, som myndighederne bliver gjort opmærksom på.

De blindekonsulenter, som har været i arbejde takket været midler, der har været stillet til rådighed af socialministeriet og Dansk Blindesamfund i forening, har truffet mennesker, der har været blinde i mere end 30 år, uden at skolen, præsten, socialkontoret eller lægen har underrettet blindeforsorgen om dem. Jeg synes derfor, det er helt naturligt, at ministeren foreslår indberetningspligten skærpet. Det sker jo ikke for at tage børnene fra deres forældre,